

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Jaromíra Klepše v právní věci

žalobce: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**
sídlem Karmelitská 529/5, Praha 1

proti

žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**
sídlem Pplk. Sochora 727/27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí předsedkyně Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 21. 6. 2016, čj. SPR-2298/10-61

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. **Předmět řízení a vymezení sporu**

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí předsedkyně Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále též „**předsedkyně žalovaného**“) ze dne 21. 6. 2016, čj. SPR-2298/10-61 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým předsedkyně žalovaného zamítla rozklad žalobce a potvrdila rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „**správní orgán**“).

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

prvního stupně“) ze dne 27. 4. 2016, čj. SPR-2298/10-56 (dále jen „Prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně uložil žalobci pokutu ve výši 200 000 Kč za správní delikt dle § 45 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 101/2000 Sb.**“), spočívající v porušení ustanovení § 9 zákona, kterého se žalobce jako správce osobních údajů žáků a studentů ve smyslu § 28 odst. 5 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**školský zákon**“), od roku 2006 nejméně do začátku roku 2010 v rámci činnosti jím zřízeného Ústavu pro informace ve vzdělávání dopustil tím, že zpracovával citlivé údaje vypovídající o druhu zdravotního postižení, druhu dalšího zdravotního postižení a příznaku souběžného postižení více vadami, a to v roce 2007 přibližně 700 studentů středních škol a vyšších odborných škol, v roce 2008 přibližně 68 000 žáků základních škol a dalších studentů (studentů středních škol, vyšších odborných škol a konzervatoří) a v roce 2009 přibližně 38 000 žáků základních škol a dalších studentů (studentů středních škol, vyšších odborných škol a konzervatoří).

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

3. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí rekapituloval předchozí průběh řízení, včetně závěrů vyplývajících z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2015, čj. 9 A 1/2011 - 93, shrnul závěry uvedené v Prvostupňovém rozhodnutí a sumarizoval námitky, které žalobce v rozkladu proti Prvostupňovému rozhodnutí vznesl.
4. Žalovaný měl za prokázané, že se jednalo o osobní údaje a v případě údajů vypovídajících o zdravotním stavu subjektů údajů o citlivé údaje ve smyslu § 4 písm. b) zákona č. 101/2000 Sb. Závěr správního orgánu prvního stupně vychází dle žalovaného z platné právní úpravy a v jeho odůvodnění neshledal žalovaný žádné pochybení.
5. Žalobce podle žalovaného shromažďoval citlivé údaje v souboru bez přímého identifikátoru, ale ke každému subjektu (žáku) byl shromažďován obdobný rozsah údajů ve dvou souborech, přičemž jeden soubor obsahoval i rodné číslo, a druhý soubor obsahoval tyto údaje bez rodného čísla, které bylo nahrazeno zvláštním kódem žáka (jako jedinečným identifikátorem za účelem vyloučení duplicit).
6. Podle žalovaného nelze postup zvolený účastníkem řízení považovat za anonymizaci ve smyslu zákona č. 101/2000 Sb., neboť porovnáním těchto dvou souborů, které jsou oba pod kontrolou žalobce, lze dotčené osoby ztotožnit, a to bez vynaložení mimořádných prostředků či úsilí. Ani u jednoho z těchto souborů dat tak nelze dle žalovaného hovořit o tom, že by se jednalo o anonymní údaje, za které je dle § 4 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb. možno považovat toliko takové informace, které buď v původním tvaru, nebo po provedeném zpracování nelze vztáhnout k určenému nebo určitelnému subjektu údajů.
7. K námitce extenzivního výkladu pojmu osobní údaj, resp. určenost a určitelnost fyzické osoby, žalovaný uvedl, že výklad pojmu osobní, resp. citlivý údaj, jimiž se rozumí informace, jež mohou být správcem nebo další osobou ke konkrétnímu člověku přiřazeny až za využití jiných prostředků, plně odpovídá relevantní právní úpravě. Kromě § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb. žalovaný odkázal především na čl. 2 písm. a) ve spojení s recitálem č. 26 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (dále

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

jen „Směrnice“) s tím, že evropský zákonodárce k omezení této definice, aby pojem určitelnosti nezahrnoval i teoretické či akademické možnosti identifikace konkrétní osoby, uvádí, že se musí jednat o prostředky, které správce nebo třetí osoba mohou rozumně použít. V tomto případě měl žalobce podle žalovaného k dispozici dvě databáze, jejichž jednoduchým porovnáním bez vynaložení mimořádného úsilí může ztotožnit konkrétní osobu. Podle názoru žalovaného se tak v tomto případě bez jakékoliv pochyby jedná o osobní, resp. citlivé údaje o minimálně určitelných osobách. Tento závěr dle žalovaného ostatně odpovídá výkladu jak správních soudů, tak i doktríny.

8. Žalovaný se nedomníval, že tento výklad je nepřiměřeně extenzivní s tím, že pouze aplikace práva v uvedeném rozsahu může ochránit práva dotčených osob tak, jak jsou vymezena v § 1 zákona č. 101/2000 Sb. a v čl. 1 Směrnice. Pokud by byl přijat výklad opačný, podle kterého by se právní předpisy upravující pravidla pro zpracování osobních údajů nevztahovaly na soubor informací, které sice správce velmi snadno (pouhým srovnáním s dalším souborem, který má legálně i technicky k dispozici, protože je např. pod jeho správou, je veřejně dostupný atd.) může spojit s konkrétními lidmi, nicméně údaje v tomto jednom souboru samy o sobě k identifikaci člověka nepostačují, došlo by dle žalovaného k nedůvodnému a nepřiměřenému zúžení působnosti práva ochrany osobních údajů. Soubory informací, které mohou být snadno, za rozumně očekávatelného úsilí správce či další osoby, spojeny s jednoznačně identifikovanými osobami, by tak byly vyňaty z působnosti zákona č. 101/2000 Sb. a kdokoli by s nimi mohl volně nakládat. Takovýto závěr dle žalovaného zjevně neodpovídá úmyslu českého ani evropského zákonodárce.
9. Žalovaný dále upozornil, že ve prospěch shora uvedeného lze ostatně argumentovat i tím, že v daném případě každý žák či student namísto rodného čísla obdržel identifikační kód a v průběhu dalších roků byly k již shromážděným údajům jednotlivých subjektů přiřazovány další údaje, a to právě na základě tohoto kódu. Jinak řečeno každý žák či student byl pomocí kódu přiřazeného účastníkem řízení jednoznačně odlišitelný od všech ostatních žáků a studentů, takže hovořit o anonymních údajích se i z tohoto pohledu jeví dle žalovaného jako nesprávné.
10. Žalovaný nesouhlasil ani s námitkou žalobce, že citlivé údaje nezpracovával. S odkazem na ustanovení § 4 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. žalovaný uvedl, že žalobce evidentně zpracovával (shromažďoval, a ukládal) soubory dat, které obsahovaly i citlivé údaje, přičemž se soubory bylo dále nakládáno v tom smyslu, že byly doplňovány a aktualizovány. Dle žalovaného se jednalo jednoznačně o zpracování údajů ve smyslu zákona. Zpracování údajů podle žalovaného zahrnuje i takové operace, jako je shromáždění či uchování údajů, nikoliv pouze jejich aktivní využívání. Žalobce přitom dle žalovaného systematicky a za určitým účelem shromažďoval a dále uchovával údaje týkající se určených či určitelných fyzických osob, o zpracování údajů ve smyslu § 4 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. tak jednoznačně šlo.
11. Vzhledem ke skutečnosti, že byly shromažďovány a uchovávány citlivé údaje vypovídající o druhu zdravotního postižení, druhu dalšího zdravotního postižení a příznaku souběžného postižení více vadami, aniž by žalobce k takovému zpracování doložil souhlas subjektů údajů, či naplnil některý z dalších právních titulů dle § 9 písm. b) až i) zákona č. 101/2000 Sb., měl žalovaný za to, že žalobci byla prokázána skutková podstata správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. e) tohoto zákona. Tento závěr se dle žalovaného opírá i o vyjádření Městského soudu v Praze, který na straně 14 rozsudku čj. 9 A 1/2011 - 93 ze dne Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

31. 3. 2015 uvedl, že „pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. e) zákona ve spojení s ust. § 9 zákona postačovalo prokázat, že žalobce zpracovává i citlivé údaje o žácích a studentech (tj. o jejich zdravotním postižení) bez souhlasu těchto subjektů údajů a že pro takové zpracování nejsou dány výjimky dle § 9 písm. b) až i) citovaného zákona“.

12. K námitkám poukazujícím na liberaci ve smyslu § 46 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. se žalovaný ztotožnil se závěry správního orgánu prvního stupně s tím, že nebylo prokázáno, že by žalobce provedl veškerá možná opatření k zabránění protiprávního jednání. Pokud žalobce sám ve své činnosti neshledává nejen porušení zákona 101/2000 Sb., ale ani zpracování údajů jako takové, těžko může dle žalovaného zároveň argumentovat, že vynaložil veškeré úsilí, aby zpracovávání údajů (ke kterému dle jeho názoru vůbec nedochází) probíhalo v souladu se zákonem. Taková argumentace je dle žalovaného zjevně vnitřně rozporná.
13. Pokud jde o výši sankce, žalovaný měl za to, že při stanovení výše sankce správní orgán prvního stupně přihlédl jak k přitěžujícím okolnostem, tak i k polehčujícím okolnostem. Výše sankce byla podle žalovaného také řádně odůvodněna s tím, že sankce byla snížena na částku, která dle žalovaného odpovídá rozsahu citlivých osobních údajů, k jejichž protiprávnímu zpracování došlo.

III. Žaloba

14. Žalobce v podané žalobě rekapituloval předchozí průběh správního řízení včetně navazujícího soudního přezkumu, sumarizoval závazný právní názor vyslovený v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2015, čj. 9 A 1/2011 - 93, a shrnul závěry vyslovené v Prvostupňovém rozhodnutí a Napadeném rozhodnutí.
15. Předdeslal, že se v uplynulých letech se již opakovaně vyjadřoval k celé věci v různých podáních a přinášel argumenty jak ze stránky věcné, tak právní. Odkázal proto i na svá předchozí vyjádření ve správním řízení, na obsah správní žaloby proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 19. 3. 2010, čj. INSP-1-0690/09-24, a námitky proti protokolu o výsledcích kontroly, čj. INSP1-0690/09-21/BYT.
16. Žalobce namítl, že skutková podstata správního deliktu dle § 45 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. předpokládá aktivní jednání účastníka (tj. zpracování citlivých údajů). Žalobce byl přesvědčen, že výrok I. Prvostupňového rozhodnutí Úřadu stojí nejen na nesprávném skutkovém, ale i právním posouzení věci, neboť žalobci je vytýkáno něco, co nikdy aktivně nečinil (tj. že zpracovával citlivé údaje).
17. Žalobce dále uvedl, že „znovu opakuje své argumenty, které již uváděl v předchozích podáních, zejména v rozkladu ze dne 11. 5. 2016, č. j. 15333/2016-1“.
18. V této souvislosti uvedl, že správní orgán prvního stupně ve výroku I. Prvostupňového rozhodnutí uvádí, že v „daném případě [...] účastník řízení shromažďoval [...] citlivé údaje bez přímého identifikátoru, [atd.]“. Již toto tvrzení žalovaného však dle žalobce vychází z nesprávně uchopeného skutkového stavu, neboť žalobce při své činnosti citlivé údaje neshromažďoval, neboť s nimi vůbec nepřicházel do styku. Údaje obsahující informaci o zdravotním postižení byly dle žalobce ze škol předávány a dále zpracovávány v anonymizované podobě tak, jak požaduje § 28 odst. 5 školského zákona.
19. Žalobce namítl, že žalovaným provedený výklad je natolik extenzivní, že z odborného pohledu by v jeho důsledku nebylo možno zpracovávat v podstatě žádné údaje (ani identifikované nevýznamovým kódem), a znemožňoval by jakoukoli statisticko-

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

analytickou činnost. Dle názoru žalobce svědčí tento výklad žalovaného o tom, že tento nemá odborné znalosti pro posouzení věci a neprokázal ani schopnost si tyto znalosti v potřebném rozsahu a hloubce osvojit. Žalobce zdůraznil, že nikdy nebylo prokázáno, že by žalobce anonymizované údaje obdobným výše popsaným způsobem propojoval či kombinoval a dokonce nebylo ani prokázáno, že by tak mohl činit. Žalobce tedy podle svého přesvědčení nenaplnil skutkovou podstatu správního deliktu. I žalovaný v rámci pojednání o polehčujících okolnostech dle žalobce uvedl, že nikdy nebylo prokázáno žádné zneužití zpracovávaných osobních údajů.

20. Žalobce dále poukázal na to, že rozsah společných položek obou zmiňovaných souborů byl dán minimálním průnikem množiny potřebných dat pro vygenerování základních agregovaných výstupů a pro další zpracování anonymizovaných souborů. Po kontrolním nálezů byl navíc ze strany žalobce, jak je uvedeno i v Prvostupňovém rozhodnutí, ještě redukován rozsah anonymizovaného souboru o kód obce bydliště a měsíc narození byl nahrazen částí roku (leden až srpen a září až prosinec, ve vazbě na školní roky), čímž se dle žalobce snížila pravděpodobnost možné „propojitelnosti“ obou souborů na naprosté minimum. K vlastnímu analytickému zpracovávání dat pak dle žalobce dochází až po uzavření prvotního zpracování dat k příslušnému rozhodnému datu sběru, kdy jsou anonymizovány i věty v základním souboru. Tím je dle žalobce vyloučeno jakékoli neoprávněné propojování dat.
21. Žalobce rovněž uvedl, že ačkoliv již ve svých předchozích podáních namítal, že se žalovaný dopouští nepřesného výchozího pojetí situace, žalovaný opětovně v Prvostupňovém rozhodnutí tvrdí (a bere tak základ skutkového posouzení věci), že v „daném případě [...] účastník řízení shromažďoval sice citlivé údaje bez přímého identifikátoru (rodného čísla), vzhledem k tomu, že ovšem ke každému žákovi byl shromažďován shodný rozsah dat (IZO školy, číslo části školy, pohlaví [...]) ve dvou souborech, přičemž jeden soubor obsahoval tyto údaje včetně rodného čísla, a druhý soubor obsahoval tyto údaje bez rodného čísla, které bylo nahrazeno zvláštním kódem žáka [...], ale byl doplněn o údaj o zdravotním postižení, nelze v případě druhého souboru dat hovořit o jejich anonymizaci (jedná se zjevně o tzv. údaje pseudonymní), neboť je lze při znalosti souboru prvního velmi snadno vztáhnout ke konkrétní fyzické osobě (žákovi nebo studentovi)“. Žalovaný dle žalobce nejen, že vůbec nevzal v potaz (a tedy se nevypořádal) s argumentem žalobce, že věty (resp. rozsah dat) nebyly zcela shodné; např. neobsahovaly údaje o vydaných dokladech o vzdělání (právě z důvodu zachování anonymity), ale nevěnoval se ani tvrzení žalobce, že tento nemá v držení soubor, který by umožňoval identifikovat konkrétní subjekty. Slovo „konkrétní“ užívané žalovaným je dle žalobce ve výše uvedeném kontextu zcela zavádějící, neboť žalobce nezná konkrétní subjekt. Dle žalobce „jde pouze o jakéhosi „žáka XY“, pro správce nebo zpracovatele neznámého a neurčitelného, ale odlišitelného od „žáka YZ“. Podle žalobce tedy není splněna základní podmínka vyplývající z § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., že subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže ho lze přímo či nepřímo identifikovat.
22. Žalobce dále namítl, že ani v Napadeném rozhodnutí nebylo dostatečným a přesvědčivým způsobem prokázáno, že by se žalobce dopustil správního deliktu ve smyslu § 45 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. Pokud žalovaný uvádí, že se podařilo prokázat naplnění zákonných znaků skutkové podstaty uvedeného správního deliktu, není dle názoru žalobce zřejmé, jakým způsobem. K uvedenému závěru totiž žalovaný podle žalobce „dochází pouze na základě domněnek a zjednodušujících tvrzení, a nikoli na základě hlubšího proniknutí do problematiky a přílehlavého právního posouzení věci v návaznosti na skutkový stav zjištěný

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

v nezbytném rozsahu a tak, aby o něm nevznikaly důvodné pochybnosti“. Žalobce v tomto směru namítal, že v odůvodnění Napadeného rozhodnutí je uvedeno, že „*porovnáním dvou souborů, jež má žalobce pod kontrolou, lze ztotožnit dotčené osoby, a to bez vynaložení mimořádných prostředků či úsilí*“. Toto tvrzení je však dle žalobce nepravdivé a je naprosto v rozporu s předchozími tvrzeními žalobce, které však žalovaný žádným způsobem nevyvrátil. Žalobce odkázal na výše uvedené s tím, že „*byl popsán způsob, kterým je zabráněno jakémukoli neoprávněnému propojování dat*“. Žalobci nebylo zřejmé, z jakých důkazů žalovaný usuzuje, že žalobce má možnost dotčené osoby ztotožnit, a to navíc bez vynaložení mimořádných prostředků či úsilí, a proti tomuto tvrzení se ohradil.

23. Žalobce dále upozornil, že nerozporuje a jako příliš extenzivní neoznačuje samotný výklad pojmu osobní údaj, jímž se rozumí i informace, jež mohou být správcem nebo další osobou ke konkrétnímu člověku přiřazeny až za využití jiných prostředků (tzv. nepřímá identifikace). Za příliš extenzivní však považoval výše popsanou konstrukci žalovaného uvedenou v Prvostupňovém rozhodnutí Úřadu. Sám žalovaný v Napadeném rozhodnutí cituje Směrnici, ve které (aby pojem určitelnosti nezahrnoval i teoretické či akademické možnosti identifikace konkrétní osoby) je upraveno, že se musí jednat o prostředky, které správce nebo třetí osoba mohou rozumně použít. Žalobce s odkazem na dříve uvedené namítl, že nemá v držení soubor, který by umožňoval identifikovat konkrétní subjekty, ani nemá reálnou (rozumnou) možnost získat takové prostředky, které by vedly k identifikaci konkrétní osoby.
24. K závěru žalovaného, že pouze aplikace práva v jím uváděném rozsahu může ochránit práva dotčených osob tak, jak jsou vymezena v § 1 zákona a ve Směrnici, žalobce uvedl, že poukazuje na to, že případ, na který se žalovaný snaží svůj výklad aplikovat, není totožný se situací, před kterou má takováto aplikace práva chránit. Dle žalobce není ani zřejmé, před čím chce žalovaný chránit práva dotčených osob v případě, kdy nebylo prokázáno žádné zneužití žalobcem zpracovávaných osobních údajů a ani takovéto zneužití nehrozí. Žalovaný tak „*dle názoru žalobce v rozhodnutí o rozkladu rozvádí pouze některé teoretické otázky, které však nelze vztáhnout k danému reálnému případu, o kterém se vede spor a dochází tak k dezinterpretaci žalobcových tvrzení a argumentů*“.
25. Další nepřesnosti se v Napadeném rozhodnutí žalovaný podle žalobce dopouští, když zavádějícím způsobem uvádí, že „*každý žák či student byl pomocí kódu přiřazeného účastníkem řízení jednoznačně odlišitelný od všech ostatních žáků a studentů, takže hovořit o anonymních údajích se i z tohoto pohledu jeví jako nesprávné*“. Žalovaný dle žalobce zaměňuje a dává na roveň významy pojmů odlišitelný a identifikovatelný. Žalobce odkázal na své předchozí konstatování, že mu není znám konkrétní subjekt, neboť z jeho pohledu jde pouze o jakéhosi „žáka XY“, pro správce nebo zpracovatele neznámého a neurčitelného, ale odlišitelného od „žáka YZ“. Žalobce podotknul, že takováto odlišitelnost je pro žalobce nezbytnou podmínkou zjišťování správných počtů žáků/studentů s určitými statistickými charakteristikami, což je základem statistiky.
26. K argumentaci uvedené v Napadeném rozhodnutí, týkající se výkladu pojmu zpracování citlivých dat, žalobce uvádí, že i zde dochází k dezinterpretaci žalobcových tvrzení. Žalobci je totiž ve správním řízení vyčítáno, že zpracovával citlivé osobní údaje, čemuž se žalobce, jakožto výchozí premise, snaží bránit, neboť při své činnosti citlivé údaje neshromažďoval. S citlivými údaji vůbec nepřicházel do styku, neboť údaje byly již ze škol žalobci předávány v anonymizované podobě. Žalobce zdůraznil, že nezaměňuje pojmy

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

zpracovávat a používat, pouze namítá, že citlivé údaje nezpracovával ve smyslu zákona č. 101/2000 Sb.

27. Žalobce byl z uvedených důvodů přesvědčen, že jeho vina nebyla prokázána. Přes závěry vyslovené v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2015, čj. 9 A 1/2011 - 93, a rozhodnutí předsedkyně Úřadu pro ochranu osobních ze dne 18. 2. 2016, čj. SPR-2298/10-51, není v Prvostupňovém rozhodnutí ani v Napadeném rozhodnutí podle žalobce postaveno najisto, že by jednání žalobce beze všech pochyb naplňovalo skutkovou podstatu správního deliktu dle § 45 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. V otázce posouzení naplnění zákonných znaků skutkové podstaty tohoto správního deliktu žalovaný podle žalobce nedoplnil odůvodnění rozhodnutí o řádné argumenty a zevrubný právní i věcný rozbor situace a pouze se omezil na zopakování svého již dříve uváděného (a dle žalobce nesprávného) výkladu problematiky. Rozhodnutí vycházejí z nepřesně interpretovaného skutkového základu. Žalobce setrval na tom, že žalovaný nevěnoval jeho argumentaci (shrnuté výše a obsažené ve výše zmiňovaných listinách) potřebnou pozornost a v napadených rozhodnutích se s ní opět náležitě nevypořádal, čímž porušil své povinnosti plynoucí mu z § 50 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“). Vady, pro které Městský soud v Praze původní rozhodnutí žalovaného zrušil, nebyly dle žalobce odstraněny.
28. Žalobce doplnil, že vždy jednal v souladu se zákony a tak, aby zabránil porušení právní povinnosti. K tomuto účelu vynaložil veškeré úsilí, které po něm bylo možno spravedlivě požadovat. V případě, že by bylo prokázáno (což dle názoru žalobce nebylo) naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 45 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., měl žalobce za to, že by v jeho prospěch svědčil mj. liberační důvod stanovený v § 46 odst. 1 zákona. Vynaložení veškerého úsilí dokládá dle žalobce i skutečnost, kterou potvrzuje i sám žalovaný, že nikdy nedošlo k žádnému zneužití či užití osobních údajů.
29. Žalobce konečně nesouhlasil s tím, že v případě tohoto sporu je ukládána pokuta správním úřadem správnímu úřadu, neboť ve své podstatě jde pouze o „přelévání“ či „přesouvání“ finančních prostředků v rámci majetku státu. Správní úřad nelze dle žalobce považovat za subjekt, neboť nemá právní osobnost a z povahy věci je nezpůsobilý mít práva a povinnosti. Dle žalobce chybí hmotněprávní úprava, která by stanovila, že pokuty se ukládají nejen osobě fyzické nebo osobě právnické, ale také entitě, která osobnost postrádá, tj. nonsubjektu - v tomto případě tedy žalobci. Ani ustanovení § 45 zákona č. 101/2000 Sb. dle žalobce nepředpokládá, že by ministerstvo jakožto pouhá organizační složka státu a nonsubjekt mohlo býti potrestáno za naplnění skutkové podstaty správního deliktu ve smyslu tohoto ustanovení.

IV. Vyjádření žalovaného

30. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 31. 10. 2016 setrval na argumentaci uvedené v odůvodnění Napadeného rozhodnutí. Doplnil, že účastníkem řízení nebyl v posuzované věci non subjekt, jak naznačuje žalobce, neboť subjektem správního deliktu je Česká republika zastoupená žalobcem, který za Českou republiku jedná na základě zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění pozdějších předpisů. Se zřetelem k § 3 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. je v daném případě žalobce podle žalovaného v postavení právnické osoby, na kterou se plně vztahuje i žalobcem namítané ustanovení § 45 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. Závěr žalobce je dle žalovaného mj. v jednoznačném rozporu s dosavadní rozhodovací činností soudů.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

31. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Neshledal vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední. O podané žalobě soud rozhodl podle § 51 odst. 1 věty první s. ř. s. bez nařízení jednání, když účastníci s rozhodnutím ve věci bez jednání souhlasili (souhlas žalobce soud v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s. presumoval).
32. Soud předem vlastního posouzení žalobních námitek konstatuje, že žalobce formuloval v podané žalobě žalobní námitky dvěma způsoby, a to jednak formou prostého odkazu na obsah svých podání ve správním řízení a jemu předcházející kontrole, a dále prostřednictvím přímo v žalobě uplatněných konkrétních námitek proti Napadenému rozhodnutí. V rámci posléze uvedené skupiny lze přitom rozlišit námitky, které jsou opakováním argumentace vznesené v řízení o rozkladu (především na str. 4 – 6 a na straně 7 – 8 podané žaloby), a námitky, které žalobce směřoval proti Napadenému rozhodnutí (str. 6 – 7 a str. 9 podané žaloby).
33. Soud podotýká, že Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně judikoval, že žalobní body musí žalobce koncentrovat přímo v podané žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (srov. závěry vyslovené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu 13. 12. 2005, sp. zn. 2 Afs 26/2005, ze dne 30. 4. 2012, čj. 4 As 5/2012 - 22, či ze dne 29. 11. 2012, čj. 5 As 117/2011 - 223). Za řádně uplatněný žalobní bod tedy nelze považovat pouhý odkaz na argumentaci vznesenou v podáních v rámci správního řízení a jemu předcházející kontrole, a to ani v rozkladu proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Uvedený právní názor, vyplývající z ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu, byl přitom opakovaně potvrzen i po vydání rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 - 78, který pojem žalobní bod vykládá extenzivněji a liberálněji (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2015, čj. 5 Afs 12/2015 - 39, či ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31). Z uvedených důvodů tedy soud nepřistoupil k tomu, aby na základě odkazu na „*předchozí vyjádření ve správním řízení, na obsah správní žaloby proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů...a námitky proti protokolu...*“ uvedeného na str. 4 žaloby posuzoval důvodnost těch námitek vznesených v podáních žalobcem učiněných ve správním řízení a jemu předcházející kontrole, které žalobce v žádné formě nereprodukoval v podané žalobě.
34. Jinak však soud musel postupovat v případě námitek vznesených na str. 4 – 6 a str. 7 – 8 podané žaloby. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31, žalobci nic nebrání v tom, aby v rámci žalobních bodů zopakoval své argumenty vyjádřené v průběhu řízení před správními orgány, musí však vzít v úvahu, že žalobou napadá právě rozhodnutí o odvolání, které jeho ve správním řízení uplatněné argumenty vypořádává (nebo nevypořádává) a žalobní body se musí vztahovat právě k obsahu napadeného rozhodnutí, případně k postupu žalovaného správního orgánu při vydání napadeného rozhodnutí (srov. rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2013, čj. 4 As 78/2012 - 125). Žalobce sice do podané žaloby převzal argumenty, jež uváděl v rozkladu, nicméně ve světle závěrů vyslovených v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31, a tam citované judikatury to v tomto konkrétním případě podle soudu postačilo k naplnění podmínky stanovené v § 71

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

odst. 1 písm. d) s. ř. s. Ze žalobcových tvrzení je totiž seznatelné, z jakých (především právních) důvodů považuje rozhodnutí správních orgánů za nezákonná. I přestože žalobce v žalobě v této pasáži nereagoval na argumenty uvedené předsedkyní žalovaného v Napadeném rozhodnutí, je z jeho tvrzení, resp. setrvání na předchozí právní argumentaci, zřejmé, v čem spatřuje nezákonnost Napadeného rozhodnutí, resp. Prvostupňového rozhodnutí. Tyto námitky je tedy třeba považovat za řádně uplatněné žalobní body (k otázce způsobu specifikace těchto žalobních bodů ovlivňujícímu rozsah přezkumu však srov. dále). Soud přitom nepřehlédl, že žalobce uvedené námitky v jistém směru reprodukoval i na str. 6 – 7 žaloby v reakci na závěry vyslovené předsedkyní žalovaného v odůvodnění Napadeného rozhodnutí.

35. Soud připomíná, že rozsah působnosti zákona o ochraně osobních údajů vymezuje jeho ustanovení § 3. Podle § 3 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. v rozhodném znění se tento zákon vztahuje na osobní údaje, které zpracovávají státní orgány, orgány územní samosprávy, jiné orgány veřejné moci, jakož i fyzické a právnické osoby. Podle odst. 2 se tento zákon vztahuje na veškeré zpracovávání osobních údajů, ať k němu dochází automatizovaně nebo jinými prostředky. Výjimky, u nichž se regulace zákonem č. 101/2000 Sb. neuplatní, jsou vyjmenovány v ustanovení § 3 odst. 3, 4 a 6 zákona. Podle odst. 3 platí, že se „*tento zákon nevztahuje na zpracování osobních údajů, které provádí fyzická osoba výlučně pro osobní potřebu*“, podle ustanovení § 3 odst. 4 zákona se pak tento zákon nevztahuje na „*nahodilé shromažďování osobních údajů, pokud tyto údaje nejsou dále zpracovávány*“. Z ustanovení § 3 odst. 6 zákona č. 101/2000 Sb. poté vyplývá neaplikovatelnost některých ustanovení zákona při plnění úkolů veřejného pořádku a bezpečnosti, což případ žalobce zjevně nebyl.
36. Regulaci podle zákona č. 101/2000 Sb. se všemi právy a povinnostmi z toho vyplývajících je tedy obecně vzato třeba vztáhnout na všechny případy, kdy u v ustanovení § 3 odst. 1 vyjmenovaných osob dochází ke zpracování osobních údajů.
37. Samotná definice zpracování přitom vyplývá z ustanovení § 4 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. Podle tohoto ustanovení se zpracováním osobních údajů míní jakákoliv operace nebo soustava operací, které správce nebo zpracovatel systematicky provádějí s osobními údaji, a to automatizovaně nebo jinými prostředky. Zpracováním osobních údajů se rozumí zejména shromažďování, ukládání na nosiče informací, zpřístupňování, úprava nebo pozměňování, vyhledávání, používání, předávání, šíření, zveřejňování, uchovávání, výměna, třídění nebo kombinování, blokování a likvidace.
38. V nyní posuzovaném případě byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., kterého se dle tohoto ustanovení dopustí ten, kdo zpracovává osobní údaje bez souhlasu subjektu údajů mimo případy uvedené v zákoně (§ 5 odst. 2 a § 9). Žalobce byl konkrétně postihnut za zpracovávání citlivých údajů (údajů o zdravotním znevýhodnění žáků a studentů) v rozporu s § 9 zákona bez výslovného souhlasu subjektu údajů, aniž by byla dána jiná ustanovením § 9 aprobovaná výjimka z obecné povinnosti zpracovávat citlivé údaje toliko se souhlasem subjektu údajů.
39. Žalobce nezpochybňoval, že evidované údaje o zdravotním stavu žáků a studentů jsou způsobilé být citlivým údajem ve smyslu § 4 písm. b) zákona č. 101/2000 Sb. Činil však sporným, že by na skutkovém půdorysu nyní posuzované věci anonymizované údaje převzaté od škol umožňovaly být nepřímou zjištěnou identitu subjektu údajů a zpochybňoval tak naplnění samotného předpokladu možnosti přímé či nepřímé identifikace subjektu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

údajů ve smyslu § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., dle něhož je osobním údajem jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů, přičemž subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu.

40. Žalobce předně na str. 4 – 5 žaloby namítal, že při své činnosti citlivé údaje neshromažďoval, neboť s nimi vůbec nepřicházel do styku. Údaje obsahující informaci o zdravotním postižení byly dle žalobce ze škol předávány a dále zpracovávány v anonymizované podobě tak, jak požaduje § 28 odst. 5 školského zákona. Shodnou námitku pak vznesl na str. 7 Napadeného rozhodnutí, kde v reakci na závěry vyslovené v odůvodnění Napadeného rozhodnutí doplnil, že nezaměňuje pojmy zpracovávat a používat, pouze namítá, že citlivé údaje nezpracovával ve smyslu zákona č. 101/2000 Sb.
41. Soud připomíná, že ustanovení § 28 odst. 1 – 3 školského zákona upravuje požadavky na vedení dokumentace škol a školských zařízení, včetně evidenci dětí, žáků nebo studentů a vypočítává, které údaje o dítěti, žáku či studentovi musí školní matrika školy či školského zařízení obsahovat.
42. Podle § 28 odst. 5 školského zákona pak platí, že žalobce, popřípadě jím zřízená právnická osoba sdružuje pro statistické účely a pro účely plnění dalších povinností stanovených ministerstvem tímto zákonem údaje z dokumentace škol a školských zařízení a ze školních matrik s výjimkou údajů uvedených v odstavci 2 písm. g) a i) a odstavci 3 písm. c) a f); údaje uvedené v odstavci 2 písm. f) a odstavci 3 písm. d), tedy právě údaje týkající se zdravotního znevýhodnění, se pak sdružují v anonymizované podobě. Právnické osoby vykonávající činnost škol a školských zařízení předávají údaje z dokumentace a školních matrik ministerstvu, popřípadě jím zřízené právnické osobě. Právnické osoby vykonávající činnost škol a školských zařízení, které nezřizuje ministerstvo, předávají tyto údaje v podobě statistických informací také krajskému úřadu, v případě škol a školských zařízení zřizovaných obcí nebo svazkem obcí také obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností.
43. Podle odst. 6 uvedeného ustanovení pak platí, že „*Ministerstvo stanoví prováděcím právním předpisem podmínky, rozsah, formu a způsob vedení dokumentace škol a školských zařízení a školní matriky a rozsah, formu, způsob a termíny předávání údajů z dokumentace škol a školských zařízení a školní matriky podle odstavce 5*“.
44. Tímto prováděcím právním předpisem je vyhláška č. 364/2005 Sb., o vedení dokumentace škol a školských zařízení a školní matriky a o předávání údajů z dokumentace škol a školských zařízení a ze školní matriky (vyhláška o dokumentaci škol a školských zařízení), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**vyhláška č. 364/2005 Sb.**“). Soud v tomto směru poukazuje především na ustanovení čl. 2 odst. 2 přílohy č. 1 naposledy uvedené vyhlášky, které se dle čl. 3 odst. 2, čl. 4 odst. 2 a čl. 5 odst. 2 přílohy č. 1 této vyhlášky aplikuje nejen v případě vyšších odborných škol, ale rovněž konzervatoří, středních škol a základních škol. Podle tohoto ustanovení se přitom ve vztahu k žákům (studentům) se zdravotním znevýhodněním základní soubor údajů předává také v anonymizované podobě doplněný mimo údaje o zdravotním postižení mj. rovněž o kód žáka (studenta) stanovený právnickou osobou pouze pro účely předávání individuálních údajů v anonymizované podobě, který zajistí nezaměnitelnost předávaných údajů s údaji o jiných studentech, neumožňuje však identifikaci studenta.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

45. Soud ze správního spisu ověřil, že žalobci byly ve vztahu k žákům (studentům) základních škol, středních škol, konzervatoří a vyšších odborných škol předávány vždy dvě skupiny údajů, a to jednak údaje o žácích (studentech) obecně obsahově odpovídající požadavkům na údaje základního registru dle přílohy č. 1 vyhlášky č. 364/2005 Sb., a to včetně údaje o rodném čísle, a jednak údaje o žácích (studentech) se speciálními potřebami, mezi nimiž byl nad rámec údajů uváděných v rámci základního registru v souladu s čl. 2 odst. 2 přílohy č. 1 vyhlášky č. 364/2005 Sb. rovněž údaj o jedinečném kódu žáka (studenta) stanovený pro účely předávání údajů v anonymizované podobě.
46. Přehled těchto údajů je specifikován mj. na str. 4 – 5 odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí, vychází ze zjištění popsanych na str. 4 – 5 kontrolního protokolu ze dne 3. 12. 2009, čj. INSP1-0690/09-21/BYT a má jednoznačnou oporu v podkladech založených ve správním spisu.
47. Z nich přitom vyplývá, že žalobci byly ze strany škol a školských zařízení předávány údaje ve dvou souborech údajů. Zatímco v prvním případě byly předávány údaje obsahově korespondující požadavkům stanoveným vyhláškou č. 364/2005 Sb. na základní soubor údajů, v druhém případě byl tento základní soubor údajů (s vynecháním omezeného množství údajů) předáván doplněný o údaje dle čl. 2 odst. 2 přílohy č. 1 vyhlášky.
48. Namítá-li tedy žalobce, že žalovaným identifikované údaje neshromažďoval, resp. nepřicházel s nimi do styku, je jeho tvrzení v příkrém rozporu s podklady založenými ve správním spisu, z nichž je zjevné, že žalobci byly uvedené údaje postupem předvídaným školským zákonem a prováděcí vyhláškou předávány, žalobce je shromažďoval a ukládal. Údaje přitom byly dále doplňovány a aktualizovány. Soud tedy nepochyboval o tom, že žalobce uvedené údaje zpracovával ve smyslu § 4 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., neboť je shromažďoval a uchovával. Skutečnost, že mu tyto údaje byly poskytovány na základě úpravy obsažené v § 28 odst. 5 školského zákona a prováděcí vyhlášky, není dle přesvědčení soudu bez dalšího způsobilá na tomto závěru ničeho změnit (k interpretaci relevantních ustanovení školského zákona a vyhlášky č. 364/2005 Sb. požadujících anonymizaci předávaných údajů s přihlédnutím k úpravě ochrany citlivých osobních údajů srov. dále).
49. Lze tak uzavřít, že činnost žalobce formálně spadala pod obsah a rozsah pojmu zpracování ve smyslu § 4 písm. e) zákona č. 101/2001 Sb. Pro posouzení odpovědnosti žalobce za správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. e) spočívající v porušení § 9 zákona č. 101/2000 Sb. je tak klíčové uvážít, zda žalobce v nyní posuzovaném případě zpracovával citlivé osobní údaje. Konkrétně je pak ve světle samého jádra žalobní argumentace třeba posoudit, zda údaje evidované o žácích a studentech na daném skutkovém půdorysu umožňovaly být nepřímou zjištěnou identitu subjektu údajů a zda tak byl naplněn samotný předpoklad možnosti přímé či nepřímé identifikace subjektu údajů ve smyslu § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb.
50. Žalobce v tomto směru především namítal, že žalovaným provedený výklad je natolik extenzivní, že z odborného pohledu by v jeho důsledku nebylo možno zpracovávat v podstatě žádné údaje (ani identifikované nevýznamovým kódem), a znemožňoval by jakoukoli statisticko-analytickou činnost. Poukazoval na to, že rozsah společných položek obou zmiňovaných souborů byl dán minimálním průnikem množiny potřebných dat pro vygenerování základních agregovaných výstupů a pro další zpracování anonymizovaných souborů. Po kontrolním nálezů byl navíc ze strany žalobce ještě redukován rozsah

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

anonymizovaného souboru o kód obce bydliště a měsíc narození byl nahrazen částí roku (leden až srpen a září až prosinec, ve vazbě na školní roky), čímž se dle žalobce snížila pravděpodobnost možné „propojitelnosti“ obou souborů na naprosté minimum. K vlastnímu analytickému zpracovávání dat pak dle žalobce dochází až po uzavření prvotního zpracování dat k příslušnému rozhodnému datu sběru, kdy jsou anonymizovány i věty v základním souboru. Tím je dle žalobce vyloučeno jakékoli neoprávněné propojování dat. Žalovaný dle žalobce nejen, že vůbec nevzal v potaz argumentaci žalobce, že věty (resp. rozsah dat) nebyly zcela shodné; např. neobsahovaly údaje o vydaných dokladech o vzdělání (právě z důvodu zachování anonymity), ale nevěnoval se ani tvrzení žalobce, že tento nemá v držení soubor, který by umožňoval identifikovat konkrétní subjekty. Žalobce zdůrazňoval, že nezná konkrétní subjekt a není tedy splněna základní podmínka vyplývající z § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., že subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže ho lze přímo či nepřímo identifikovat.

51. Soud v návaznosti na předmětný okruh námitek s odkazem na dříve uvedené připomíná, že osobním údajem je dle § 4 písm. a) jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů, přičemž subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu. Uvedené vymezení vychází z mezinárodně právních závazků ČR a představuje transpozici odpovídajícího ustanovení čl. 2 odst. 1 písm. a) Směrnice.
52. Správní soudy se v minulosti opakovaně zabývaly výkladem uvedeného ustanovení a poskytly interpretační vodítka ve vztahu k pojmům určenosti, určitelnosti či možnosti přímé, resp. nepřímé identifikace. Ustáleně přitom judikují, že definice uvedená výše obsahuje spojení několika atributů, které určují jednak povahu informace (*množina všech, tj. jakýchkoli informací*), a dále vztah mezi informací a osobou (*„identifikovaná nebo identifikovatelná.“*) V intencích výše uvedeného lze tak obecně fyzickou osobu považovat za „identifikovanou“, jestliže je ve skupině osob odlišena ode všech ostatních příslušníků této skupiny. V souladu s tím je fyzická osoba „identifikovatelná“, jestliže je možné ji identifikovat (přípona „-elná“ vyjadřuje možnost), ačkoli dosud identifikována nebyla. Tato druhá alternativa proto v praxi představuje prahovou podmínku určující, zda informace vyhovuje definici osobního údaje.
53. Identifikace se obvykle provádí pomocí určitých zvláštních informací - identifikátorů, které mají výsadní a těsný vztah ke konkrétnímu jednotlivci. Patří k nim jednak vnější znaky vzhledu dané osoby, jako je výška, barva vlasů, oblečení atd., anebo vlastnosti osoby, které nejsou bezprostředně vnímatelné, jako je její povolání, funkce, jméno atd. Směrnice tyto „identifikátory“ zmiňuje v definici „osobních údajů“ v článku 2, kde je uvedeno, že fyzickou osobu „lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména s odkazem na identifikační číslo nebo na jeden či více zvláštních prvků její fyzické, fyziologické, psychické, ekonomické, kulturní nebo sociální identity“.
54. Z výše uvedené definice osobního údaje se rovněž podává, že fyzickou osobu lze identifikovat přímo, či nepřímo.
55. Přímou může být identifikována osoba zpravidla jménem, nepřímo např. podle telefonního čísla, registračního čísla automobilu, čísla sociálního pojištění, čísla cestovního pasu, apod. Nepřímou identifikaci lze provést rovněž pomocí kombinace významných kritérií, která

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

ji umožňují rozeznat zúžením skupiny, do které patří (věk, povolání, bydliště atd.). Z uvedeného vyplývá, že míra dostatečnosti určitých identifikátorů z hlediska provedení identifikace závisí na souvislostech konkrétní situace. Např. běžné příjmení nepostačí k identifikaci – tj. jednoznačnému určení – osoby v celé populaci země nebo ve velkém městě, ale pravděpodobně bude stačit např. k identifikaci studenta ve třídě nebo ubytovaného hosta v hotelu nebo účastníka konkrétního semináře konaného v daném čase v daném místě. Pokud je se jménem spojeno vyobrazení, může být dokonce možné dozvědět se o vzhledu dané osoby. Všechny nové informace spojené se jménem mohou tedy dovést „zaostřit“ na konkrétního člověka, a původní informace je tak pomocí identifikátorů spojena s fyzickou osobou, kterou lze odlišit od jiných osob. Zde je třeba poznamenat, že i když je identifikace pomocí jména v praxi nejběžnější, jméno nemusí být nutné pro identifikaci jednotlivce ve všech případech. Tak tomu může být, jsou-li k jednoznačnému určení osoby použity jiné identifikátory.

56. Co se týče „nepřímo“ identifikovaných nebo identifikovatelných osob, tato kategorie se obvykle vztahuje k jevu „jedinečných kombinací“, ať malého či velkého rozsahu. I v případech, kdy rozsah dostupných identifikátorů *prima facie* ještě neumožňuje jednoznačně určit konkrétní osobu, může být tato osoba přesto „identifikovatelná“, protože ve spojení s dalšími informacemi (které může, ale nemusí mít v držení správce údajů) tyto informace umožní odlišení daného jednotlivce od jiných osob („jeden či více zvláštních prvků její fyzické, fyziologické, psychické, ekonomické, kulturní nebo sociální identity“ – viz č. 2 směrnice výše). Některé charakteristiky jsou přitom natolik jedinečné, že lze danou osobu identifikovat velmi snadno (např. prezident, předseda vlády, významné a všeobecně známé osobnosti politického a kulturního života).
57. Otázka, zda jednatel, jehož se informace týká, je, nebo není identifikovaný, tedy závisí vždy na okolnostech daného případu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2013, čj. 5 As 1/2011 - 156).
58. Pro určení, zda je osoba identifikovatelná, je třeba přihlídnout ke všem prostředkům, které mohou být rozumně použity jak správcem, tak jakoukoli jinou osobou pro identifikaci dané osoby (srov. bod 26 recitálu Směrnice). Přitom je třeba zvláště dbát na zohlednění všech faktorů, které v daném případě hrají roli; jedním z faktorů je i zamýšlený účel zpracování a jeho struktura, výhody očekávané správcem údajů, zájmy jednotlivců, které jsou v sázce, ale i riziko organizačních selhání (např. porušení povinnosti zachovávat důvěrnost) a technických problémů.
59. K výše uvedenému výkladu soud v podrobnostech odkazuje např. na závěry vyslovené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2013, čj. 5 As 158/2012 - 49, a ze dne 27. 2. 2014, čj. 4 As 132/2013 - 25, a odpovídající doktrinální závěry (srov. např. Kučerová, A., Nováková, L., Foldová, V., Nonnemann, F., Pospíšil, D.: Zákon o ochraně osobních údajů. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 47 a násl.).
60. Podstata žalobní argumentace směřuje k tomu, že žalobci byly v souladu s § 28 odst. 5 školského zákona a navazujícími relevantními ustanoveními prováděcí vyhlášky č. 364/2005 Sb. sdělovány již anonymizované údaje, přičemž výklad žalovaného založený na možnosti identifikace subjektu údajů porovnáním dvou databází bez vynaložení mimořádného úsilí považoval žalobce za nepřipustně extenzivní. Soud se s tímto okruhem žalobních námitek nemohl ztotožnit.

61. Soud v tomto směru poukazuje na to, že pojem anonymizace, resp. anonymizovaný údaj použitý v § 28 odst. 5 školského zákona a čl. 2 odst. 2 vyhlášky č. 364/2005 Sb. nelze i se zřetelem k principu bezrozpornosti právního řádu vykládat, a to i přihlédnutím ke smyslu a účelu stanovení povinnosti anonymizace údajů v úpravě předávání údajů z dokumentace a matrik škol a školských zařízení, kterým je zjevně právě ochrana osobních údajů žáků (studentů), odlišně od interpretace pojmu anonymní údaj ve smyslu § 4 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb.
62. Soud připomíná, že podle naposledy uvedeného ustanovení lze za anonymní údaj považovat toliko takový údaj, který buď v původním tvaru, nebo po provedeném zpracování nelze vztáhnout k určenému nebo určitelnému subjektu údajů. Pojem anonymního údaje je se zřetelem k porovnání s výše vyloženými východisky k § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb. významovým protikladem k pojmu osobní údaj.
63. V této souvislosti je nutno upozornit na potřebu rozlišení anonymních a pseudonymních údajů. Rozdíl mezi anonymními a pseudonymními údaji spočívá v tom, že zatímco údaje, které jsou anonymní, nemohou být spojeny s identifikovatelnou osobou, a tudíž je za osobní data nepovažujeme, pseudonymní údaje (nahrazující „pravé“ jméno jménem jiným nebo číslem) nadále mohou být přiřazeny jednotlivci, a tedy zůstávají předmětem ochrany osobních údajů (shodně srov. Novák, D. Zákon o ochraně osobních údajů a předpisy související. Komentář. Praha: Wolters Kluwer).
64. Se zřetelem k výše popsaným východiskům k vymezení pojmu osobní údaj lze za anonymní údaj považovat toliko takový údaj, jenž neobsahuje žádnou charakteristiku či jedinečný znak takové osoby, prostřednictvím nichž by byl subjekt údajů (s přihlédnutím ke všem prostředkům, které mohou být rozumně použity – viz výše) identifikovaný ani identifikovatelný, a to správcem ani jakoukoli jinou osobou. Z výše specifikované legislativní definice pojmu anonymní údaj je pak zjevné, že smyslem a cílem předmětné právní úpravy je chránit i údaje, které jsou z hlediska správce sice v danou chvíli anonymní, ale propojením s jinými informacemi, které jsou v jeho držení, popř. v držení třetích osob, se mohou stát údaji osobními (srov. obdobně Kučerová, A., Nováková, L., Foldová, V., Nonnemann, F., Pospíšil, D.: Zákon o ochraně osobních údajů. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 47 a násl.).
65. S přihlédnutím k právě uvedenému je tedy třeba důsledně rozlišit mezi údaji toliko částečně anonymními (resp. pseudonymními), kdy subjekty údajů nejsou pro toho, kdo má informace v držení, v danou chvíli identifikovatelné, což pro něj snižuje možnost využití informací jako osobních údajů, avšak možnost zpětného propojení informací stále existuje, a plně anonymní údaje, kdy subjekty nelze identifikovat, a to ani v budoucnu. Za anonymní lze však ve smyslu zákona č. 101/2000 Sb. a s ohledem na výše uvedené i ve smyslu shora označených ustanovení školského zákona a vyhlášky č. 364/2005 Sb. považovat toliko plně anonymní údaje. Jen ve vztahu k nim lze pak dle přesvědčení soudu vyloučit aplikaci ustanovení zákona č. 101/2000 Sb. upravujících povinnosti správce údajů při jejich zpracovávání.
66. Soud v návaznosti na shora vyložená východiska přisvědčuje žalovanému, že v posuzovaném případě byly žalobci předávány toliko pseudonymní, tedy částečně (podmíněně) anonymní údaje, které žalobce v souladu s dříve uvedeným zpracovával ve smyslu § 4 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

67. Jak bylo uvedeno výše, žalobci byly údaje předávány ve dvou souborech, databázích, přičemž zatímco v prvním případě byly předávány údaje obsahově korespondující požadavkům stanoveným vyhláškou č. 364/2005 Sb. na základní soubor údajů, v druhém případě byl tento základní soubor údajů předáván dále doplněný o údaje dle čl. 2 odst. 2 přílohy č. 1 vyhlášky. Soud přitom při podrobném prostudování obsahu správního spisu, včetně žalobcem předaného vzorku souborů údajů ověřil, že údaje předané v rámci druhého souboru údajů, obsahující kromě jiného i údaj o zdravotním znevýhodnění, nebylo lze na daném skutkovém půdorysu považovat za údaje plně anonymní, ale toliko za údaje pseudonymní, u nichž nebylo vyloučeno, aby byly bez vynaložení většího úsilí s ohledem na obsah prvního souboru údajů vztaženy ke konkrétnímu subjektu údajů.
68. Soud v tomto směru ze správního spisu a obsahu vzorku souboru údajů předloženého žalovaným na nosiči dat ověřil, že míra shody parametrů údajů předávaných v obou souborech dat (především IZO, pohlaví, datum narození uvedením měsíce a roku, kód obce trvalého pobytu, ročník, stupeň školy, identifikace třídy a celá řada dalších parametrů, jejichž počet dosahoval přibližně počtu čtyř desítek) umožňovala bez vynaložení většího úsilí relativně snadno identifikovat subjekt údajů označený v druhém souboru dat kódem žáka (studenta) prostřednictvím spárování s rodným číslem, které bylo žalobci předáváno k takovému žákovi (studentovi) v prvním souboru dat.
69. V posuzovaném případě tedy nebyl podle přesvědčení soudu naplněn předpoklad předávání toliko čistě anonymních údajů, neboť „zakódování“ údajů v druhém souboru dat prostřednictvím jedinečného osobního kódu při vypuštění údaje o rodném čísle (a dalších údajů – viz níže) v tomto souboru dat nebylo způsobilé zabránit tomu, aby s ohledem na shodu v parametrech v obou předávaných souborech údajů kterákoli osoba bez větších nesnází identifikovala pomocí porovnání údajů uvedených pod překrývajícími se parametry subjekt údajů prostřednictvím rodného čísla, jež bylo předáváno v rámci prvního souboru dat.
70. Soud v tomto směru pro doplnění poukazuje na odpovídající doktrinální závěry, dle nichž *„anonymizovaný údaj je taková informace, která se původně vztahovala k nějakému konkrétnímu jednotlivci, ale po provedené anonymizaci již nelze identifikaci provést. K anonymizaci osobních údajů dochází typicky na poli statistiky (příp. za vědeckými účely), kde je třeba zveřejňovat agregované statistické údaje, které nelze přiřadit k identifikovatelné osobě. Přitom záleží na konkrétní situaci, jaká kritéria ve statistice musí být použita, aby byly výsledkem skutečně anonymní údaje. Např. provádí-li se statistické šetření ve škole, kterou navštěvuje i syn starosty obce, nemůže být statistickým kritériem, mají-li být výstupem statistiky anonymní údaje, zaměstnání otce žáka“* (srov. Kučerová, A., Nováková, L., Foldová, V., Nonnemann, F., Pospíšil, D.: Zákon o ochraně osobních údajů. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 47 a násl.).
71. Soud sám v rámci studia správního spisu a předloženého vzorku provedl prověření možnosti ztotožnění subjektu údajů, přičemž identifikace subjektu údajů předložených v druhém souboru dat, obsahujícím mj. citlivý údaj o zdravotním znevýhodnění, prostřednictvím porovnání údajů uvedených pod parametry překrývajícími se v obou souborech, si v případě pěti žáků (studentů) vyžádala pouze jednotky minut, přičemž fakticky postačovalo věnovat pozornost parametrům IZO, data narození, pohlaví, kódu trvalého pobytu a identifikaci třídy. V uvedeném čase a bez vynaložení jiných (především technických) prostředků tak bylo lze bez většího úsilí přiřadit citlivý údaj o zdravotním znevýhodnění rodnému číslu žáka či studenta.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

72. Přisvědčit soud žalobci nemohl ani v jeho námitkách poukazujících na to, že parametry (resp. rozsah dat) nebyly zcela shodné; např. neobsahovaly údaje o vydaných dokladech o vzdělání (právě z důvodu zachování anonymity), resp. že žalobce neměl v držení soubor, který by umožňoval identifikovat konkrétní subjekty. Jak bylo vyloženo výše, shoda v parametrech byla v obou souborech naprosto zásadní a dosahovala počtu cca 40 parametrů, u nichž shodný údaj v obou souborech umožňoval bez většího úsilí identifikovat subjekt citlivého údaje o zdravotním znevýhodnění prostřednictvím údaje o rodném čísle žáka (studenta). Vypuštění některých údajů (např. údaje o vydaných dokladech o vzdělání) v souladu s výše uvedeným nezajistilo vyhovění předpokladu anonymizace údajů dle § 28 odst. 5 školského zákona a čl. 2 odst. 2 přílohy č. 1 vyhlášky č. 364/2005 Sb. ve spojení s § 4 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb.
73. S přihlédnutím k uvedenému se soud ztotožnil se závěry žalovaného, dle nichž byly v důsledku právě popsaného překrývání desítek parametrů v obou souborech dat subjekty údajů předávaných v rámci druhého souboru dat nepřímo identifikovatelné bez vynaložení většího úsilí, prostřednictvím rozumně (reálně) aplikovatelných prostředků ve smyslu bodu 26 recitálu Směrnice. Soud proto nepřisvědčil argumentaci žalobce poukazující na pouhé předávání již anonymizovaných (anonymních dat), neboť předávané údaje v rámci druhého souboru dat je třeba optikou shora vyložených východisek třeba považovat toliko za údaje pseudonymní, u nichž nebyla naplněna podmínka uvedená v § 4 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., tj. podmínka nemožnosti vztáhnout je k určenému nebo určitelnému subjektu údajů.
74. Na shora uvedených závěrech přitom nemohlo ničeho změnit, pokud žalobce v rámci žalobní argumentace poukazyval na to, že po kontrolním nálezů přistoupil k redukci rozsahu druhého souboru dat o kód obce bydliště a měsíc narození byl nahrazen částí roku (leden až srpen a září až prosinec, ve vazbě na školní roky), čímž se dle žalobce snížila pravděpodobnost možné „propojitelnosti“ obou souborů na naprosté minimum. Právě naopak, uvedené tvrzení svědčí o tom, že i sám žalobce považoval uvedené parametry za relevantní pro možné ztotožnění subjektu údajů. Žalobcem namítaná okolnost týkající se jeho chování po skutku pak nemůže mít v žádném ohledu za následek vyloučení jeho odpovědnosti za spáchání správního deliktu předmětným skutkem. Mohlo by k ní být přihlédnuto případně toliko jako k okolnosti polehčující.
75. Zpochybňoval-li přitom žalobce odborné znalosti žalovaného pro posouzení věci s tím, že žalovaný neprokázal ani schopnost si tyto znalosti v potřebném rozsahu a hloubce osvojit, nemohl mu soud s odkazem na shora uvedené závěry přisvědčit. Žalovaný naopak v rámci právního posouzení správně aplikoval shora popsaná východiska akcentující význam již pouhé možnosti nepřímé identifikace subjektu údajů. Správně (s ohledem na pravidla vyplývající z nepřímého účinku Směrnice) aplikoval rovněž úvahu založenou na bodu 26 recitálu Směrnice, když své meritorní závěry založil na možnosti ztotožnění subjektu údajů bez vynaložení mimořádných prostředků či neúměrného úsilí, naopak s vynaložením prostředků, které jsou rozumně k dispozici.
76. Namítal-li žalobce, že nikdy nebylo prokázáno, že by žalobce anonymizované údaje propojoval či kombinoval a dokonce a dokonce nebylo ani prokázáno, že by tak mohl činit, a nenaplnil tedy skutkovou podstatu správního deliktu, když i žalovaný dle žalobce připustil, že nikdy nebylo prokázáno žádné zneužití zpracovávaných osobních údajů, soud zdůrazňuje, že zkoumání okolností týkajících se toho, zda žalovaný údaje ve skutečnosti propojoval a kombinoval, popř. takto zpracovávané údaje zneužíval, nebylo pro posouzení

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

viny žalobce správním deliktem podle § 45 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. Pro posouzení, zda se žalobce skutkem popsaným ve výroku Prvostupňového rozhodnutí dopustil správního deliktu dle naposledy uvedeného ustanovení, postačoval dostatečně skutkově a právě podložený závěr o tom, že zpracovávané citlivé osobní údaje bylo možno shora popsaným způsobem bez vynaložení většího úsilí přiřadit ke konkrétnímu žákovi (studentu).

77. Namítal-li tedy žalobce, že v Napadeném rozhodnutí nebylo dostatečným a přesvědčivým způsobem prokázáno, že by se žalobce dopustil správního deliktu ve smyslu § 45 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., popř. zpochybňoval naplnění zákonných znaků skutkové podstaty uvedeného správního deliktu a závěr žalovaného stran možnosti ztotožnění subjektu údajů bez vynaložení mimořádných prostředků či úsilí, nemohl se s ním soud ze všech shora popsaných důvodů ztotožnit. Tvrdí-li žalobce, že „*byl popsán způsob, kterým je zabráněno jakémukoli neoprávněnému propojování dat*“, je jeho tvrzení v rozporu se shora vyloženými závěry. Soud existenci žádného takového opatření, jež by bylo lze považovat za zajištění anonymizace předmětných citlivých osobních údajů dle § 28 odst. 5 školského zákona a čl. 2 odst. 2 přílohy č. 1 vyhlášky č. 364/2005 Sb. ve spojení s § 4 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., nezjistil.
78. Soud neseznal žádnou vadu Napadeného rozhodnutí ani ve vztahu k žalobcem zpochybněným závěrům k ochraně práva dotčených osob tak, jak jsou vymezena v § 1 zákona a ve Směrnici. Soud tyto závěry žalovaného s ohledem na výše uvedené zcela sdílí a přisvědčuje žalovanému v tom, že zvolený výklad má oporu v aplikovaných ustanoveních zákona č. 101/2000 Sb. a Směrnice a odpovídajícím způsobem zajišťuje naplnění smyslu a cíle právní úpravy ochrany osobních údajů. Soud tak nemohl souhlasit s tím, že žalovaný „*v rozhodnutí o rozkladu rozvádí pouze některé teoretické otázky, které však nelze vztáhnout k danému reálnému případu, o kterém se vede spor a dochází tak k dezinterpretaci žalobcových tvrzení a argumentů*“. Žádnou nepřesnost či jinou vadu pak soud neidentifikoval ani pokud jde o žalobcem tvrzené zaměňování pojmů odlišitelný a identifikovatelný. Soud výše vyložil, že závěr žalovaného stran možnosti nepřímé identifikace subjektu údajů měl dostatečnou oporu v obsahu správního spisu, a vysvětlil, že vysoká míra shody parametrů údajů předávaných v obou souborech dat umožňovala bez vynaložení většího úsilí relativně snadno identifikovat subjekt údajů rodným číslem.
79. Soud tak nemohl přisvědčit námitce žalobce, že jeho vina nebyla prokázána, resp. že žalovaný přes závazný právní názor vyslovený ve zrušujícím rozsudku zdejšího soudu nepostavil v Prvostupňovém rozhodnutí ani v Napadeném rozhodnutí najisto, že by jednání žalobce beze všech pochyb naplňovalo skutkovou podstatu správního deliktu dle § 45 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. Žalovaný dle přesvědčení soudu v tomto směru nijak nepochybil a požadavkům vyplývajícím z uvedeného rozsudku dostál. Žalobce se přitom mylí, dovozuje-li, že žalovaný nevěnoval jeho argumentaci potřebnou pozornost a náležitě se s ní nevypořádal, resp. že vady, pro které bylo původní rozhodnutí žalovaného zrušeno, nebyly odstraněny. Žádnou takovou okolnost soud v souladu s dříve uvedenými závěry nezjistil.
80. Soud tak v tomto směru shrnuje, že žalovaný správně uzavřel, že se žalobce skutkem identifikovaným ve výroku Prvostupňového rozhodnutí dopustil správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., když v rozporu s § 9 zákona bez souhlasu subjektů údajů zpracovával citlivé osobní údaje, aniž by byla dána jiná ustanovením § 9

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

aprobovaná výjimka z obecné povinnosti zpracovávat citlivé údaje toliko se souhlasem subjektu údajů.

81. Soud rovněž nepřisvědčil ani další námitce poukazující na naplnění liberačního důvodu vylučujícího odpovědnost žalobce. Soud podotýká, že žalobce v tomto směru namítal, že vždy jednal v souladu se zákony a tak, aby zabránil porušení právní povinnosti, přičemž k tomuto účelu vynaložil veškeré úsilí, které po něm bylo možno spravedlivě požadovat, a v jeho prospěch tak měl svědčit mj. liberační důvod stanovený v § 46 odst. 1 zákona.
82. Podle § 46 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. platí, že „*právní osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila*“. Toto ustanovení vychází z toho, že odpovědnost za správní delikt je podle zákona č. 101/2000 Sb. odpovědností objektivní, a tedy se nezkoumá zavinění. Z dikce citovaného ustanovení je patrné, že je třeba prokázat vynaložení veškerého (maximálního) možného úsilí, které lze spravedlivě požadovat (srov. také rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 5. 2014, č. 11 A 107/2013 - 28).
83. Jak bylo popsáno výše, žalobci v obecné rovině nic nebrání v tom, aby v rámci žalobních bodů zopakoval své argumenty vyjádřené v průběhu řízení před správními orgány, musí však vzít v úvahu, že žalobou napadá právě rozhodnutí o odvolání, které jeho ve správním řízení uplatněné argumenty vypořádává a žalobní body se musí vztahovat právě k obsahu napadeného rozhodnutí, případně k postupu žalovaného správního orgánu při vydání napadeného rozhodnutí (srov. rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2013, čj. 4 As 78/2012 - 125).
84. Jakkoli je přitom z předmětné žalobní argumentace zřejmé, z jakých důvodů žalobce považuje Napadené rozhodnutí a Prvostupňové rozhodnutí v tomto ohledu za nezákonná, a předmětnou žalobní námitku tedy je nutno považovat za řádně uplatněný žalobní bod, omezuje zvolený způsob konstrukce žalobní námítky s ohledem na pravidla vyplývající z dispoziční zásady do značné míry prostor soudu při posuzování jejich důvodnosti.
85. Pokud žalobce namítal naplnění liberačního důvodu dle § 46 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., omezil se na zopakování námitek vznesených v jeho rozkladu proti Prvostupňovému rozhodnutí. Žalobce přitom v podané žalobě nijak nereagoval na závěry, které předsedkyně žalovaného k předmětným námitkám v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vyslovila.
86. V tomto ohledu soud považuje za potřebné připomenout význam dispoziční zásady ovládající řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. s tím, že obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu, přičemž není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel.
87. Žalobce tím, že v žalobě v zásadě zopakoval námitky vznesené v podaném rozkladu, aniž by reagoval na odůvodnění Napadeného rozhodnutí, v němž se předsedkyně žalovaného s předmětným okruhem námitek vypořádala a přezkoumatelným způsobem popsala a vysvětlila, na základě jakých konkrétních úvah uzavřela o nedůvodnosti tohoto okruhu námitek, značně snížil svou šanci na procesní úspěch, neboť soud za něho nemohl domýšlet další argumenty.
88. Soud se tak mohl věnovat žalobcem uváděným skutečnostem pouze v míře obecnosti, v jaké je sám žalobce vznesl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31).

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

89. V tomto směru soud konstatuje, že předsedkyně žalovaného zcela přezkoumatelným způsobem vysvětlila důvody, pro které neshledala námitky žalobce poukazující na naplnění liberačního důvodu opodstatněnými.
90. Soud připomíná, že pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, čj. 6 As 54/2013 - 128).
91. Soud tak shodně s žalovaným v míře obecnosti odpovídající vzneseným námitkám konstatuje, že obsah správního spisu dostatečně podporuje závěr žalovaného o tom, že žalobce podmínku vynaložení veškerého úsilí, které po něm bylo možno spravedlivě požadovat, nesplnil. Naopak, sám žalobce zpochybňoval, že žalovaným popsaná praxe byla v rozporu s požadavky vyplývajícími z právní úpravy ochrany osobních údajů. Soud přitom nezjistil ani na podkladu správního spisu žádnou skutkovou okolnost, jež by pro závěr o naplnění liberačního důvodu v posuzované věci svědčila.
92. Žalobce konečně namítal, že v posuzovaném případě nemohl být odpovědný za spáchání správního deliktu a nemohla mu být jako non-subjektu uložena pokuta.
93. Uvedenými námitkami se správní soudy v minulosti opakovaně zabývaly. Ustáleně přitom judikují, že organizačním složkám státu je možno v případě porušení povinnosti dle § 45 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. uložit pokutu za správní delikt podle tohoto zákona.
94. Soud v této souvislosti poukazuje na názor vyslovený (byť v poněkud jiných souvislostech, neboť šlo primárně o žalobní legitimaci státu podle § 65 a násl. s. ř. s.) Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 11. 11. 2004, čj. 2 As 36/2004 - 46, podle něhož stát (prostřednictvím svých orgánů) vystupuje buď ve vrchnostenském postavení, anebo v postavení zcela srovnatelném s ostatními účastníky právních vztahů. Praktickým kritériem pro rozlišování tohoto postavení je povaha konkrétního právního vztahu.
95. Nejvyšší správní soud v odkazovaném rozsudku čj. 2 As 36/2004 - 46, zejména konstatoval, že je třeba předně vycházet z dvojího postavení státu podle typu právních vztahů, v nichž vystupuje. V této souvislosti odkázal na právní názor Ústavního soudu, obsažený ve sjednocujícím stanovisku jeho pléna č. 9/99 ze dne 9. 11. 1999 (Sbírka nálezů a usnesení, sv. 16, str. 372 a násl.), podle něhož platí, že *„pokud stát vystupuje v právních vztazích v pozici subjektu veřejného práva, čili jako nositel veřejné moci, z povahy věci není a nemůže být nositelem (subjektem) základních práv a svobod. Přístup opačný by znamenal popření smyslu základních práv a svobod tak, jak byly zformovány staletým vývojem evropské a anglosaské kultury. Z pohledu teoretického takovýto postup znamená popření fundamentálního rozdílu mezi pojmy oprávnění (subjektivního práva) a pravomoci (kompetence), jenž je akceptován v postavení paradigmatu právního myšlení v dosahu evropské kontinentální a anglosaské právní kultury“*. Z toho Nejvyšší správní soud vyvodil, že stát (prostřednictvím svých orgánů) vystupuje buď ve vrchnostenském postavení, anebo v postavení zcela srovnatelném s ostatními účastníky právních vztahů. Praktickým kritériem pro rozlišování tohoto postavení je povaha konkrétního právního vztahu.
96. Nejvyšší správní soud dále výslovně odmítl názor, že pojem „právní osoba“ je pojmem výhradně soukromého práva, a protože stát ve veřejném právu není pozitivním právem definován, nemůže ve veřejnoprávním vztahu (kterým, jak Nejvyšší správní soud

zdůraznil, je nesporně i vztah sankční odpovědnosti) vystupovat jako právnická osoba. Klíčovou výpovědí je přitom následující argumentace Nejvyššího správního soudu: „Z pouhé absence pozitivně upravené definice státu jako právnické osoby ve veřejném právu (veřejnoprávní korporace) totiž nelze soudit, že stát takovouto způsobilostí nedisponuje. V tomto směru je možno především namítat, že stát představuje originální subjekt právních vztahů, a to ve smyslu vnitrostátním i mezinárodním. Toliko za splnění této podmínky může plnit svoje vnitřní a vnější funkce. Pokud by mělo platit, že subjektivitu státu lze dovodit až z existence pozitivního právního předpisu, znamenalo by to - dovedeno ad absurdum - ve svých důsledcích, že subjektivita by byla konstituována normativním aktem, jehož autorem by musel být samotný stát. To znamená, že by tento akt přijal stát ještě v postavení ne-subjektu právních vztahů a teprve od jeho přijetí by se tímto subjektem stal. Tento názor však zjevně pomíjí fakticitu existence a autonomní povahu státu, založenou na přítomnosti konstitutivních prvků (v obecně přijímaném Jellinekově pojetí: státní moc, území, obyvatelstvo), a nikoliv na výslovné pozitivněprávní reglementaci. Rovněž z organického hlediska je zřejmé, že jakkoliv organizační složky státu, tzn. jeho orgány, nedisponují vlastní právní subjektivitou: představují - ve starší terminologii - "údy státu", tedy za stát jednájí a zavazují jej. Nikoliv náhodně proto např. Ústava ČR výslovně stanoví, že soudní moc vykonávají "jménem republiky" nezávislé soudy. Vydávají proto rozhodnutí jménem subjektu, kterým je stát, a to i ve veřejném právu. Druhým dílčím závěrem je proto konstatování teoretické neudržitelnosti právního názoru, že stát ve veřejném právu není právnickou osobou (podobně viz též např. D. Hendrych: Správní právo. Obecná část. 4. vyd., str. 259 a násl.; V. Pavlíček a kol.: Ústavní právo a státověda. I. díl, str. 45 a násl.).“

97. Žalobce je tak třeba dle přesvědčení soudu i v oblasti veřejného práva považovat za právnickou osobu, resp. za organizační složku státu, který je právnickou osobou, která v nyní projednávané věci vystupovala jako adresát právní povinnosti směřující vůči jakémukoliv subjektu práva, měla tedy stejné postavení jako jakákoliv jiná právnická či fyzická osoba. Pokud by totiž byla přijata argumentační linie žalobce, mj. by to znamenalo zcela neudržitelný závěr již jen z hlediska ústavní zásady rovnosti, a sice že by jako správce osobních údajů byla obdobně jako jiné právnické a fyzické osoby adresátem povinností stanovených zákonem č. 101/2000 Sb., nicméně vynucení plnění těchto povinností by bylo prostředky sankční odpovědnosti zcela vyloučeno.
98. Z uvedených důvodů soud nepřisvědčil ani poslední žalobní námitce.
99. Pro úplnost soud podotýká, že neopomněl ve světle závěrů vyplývajících z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, čj. 5 As 104/2013 - 46, publ. pod č. 3528/2017 Sb. NSS, posoudit okolnosti související s novou hmotněprávní úpravou ochrany osobních údajů. Dospěl však k závěru, že přímo aplikovatelné nařízení, tj. nařízení 2016/679 ze dne 27. 4. 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů), na postižitelnosti uvedeného jednání ničeho nemění, přitom za obdobné protiprávní jednání, za něž byl žalobce v předmětném případě postihnut, nestanoví nižší horní hranici pokuty, a proto nelze novou úpravu považovat pro žalobce za příznivější.
100. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

101. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. září 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.